

болградци“, въ което съ тънък хуморъ бичува неуредицитѣ и пороцитѣ на болградци, заключавайки, че „Болградъ е добъръ за недобритѣ и недобъръ за добритѣ“. Старъ ветеранъ, окръженъ съ лжечара на борческото си минало, уважаванъ отъ всички, вещь въ службата си, гордъ и непримиримъ, той не можалъ да търпи глупавитѣ намѣси и разпоредби на административнитѣ власти въ службата му и влѣзълъ въ стълкновение съ тѣхъ, напуща въ края на 1865 г. длъжността си, въпрѣки настояването на главния инспекторъ на здравната служба д-ръ Давилà, който ценѣлъ способноститѣ му, и се оттегилъ въ Браила на частна практика.

Въ Болградъ Селимински написва своето „Духовно завещание“, напечатано въ 1865 г., съ което завещава цѣлия си имотъ, спестяванъ „парà по парà отъ занаятието“ му: кжща съ покжщнина (въ Браила), 80,000 зл. лева пари, хирургически уреди, библиотека (отъ около 1000 голѣми тома на разни езици—гръцки, френски, италиански и пр.) и ржкописи (около 1000 голѣми страници, саморжчно грижливо написани на гръцки)—всичко за народна просвѣта, — да се издържатъ способни младежи българи отъ България, Тракия и Македония, да следватъ положителни науки въ висши европейски училища; библиотеката и хирургичнитѣ уреди да се дадатъ на Сливенската община за пособия на младитѣ тамъ лѣкари. (Тѣ били пренесени въ Сливенъ, но изгорѣли презъ освободителната война); ржкописитѣ му да се преведатъ и напечататъ на „нашия природенъ езикъ“. (Завещание 1864, т. 6).

Паритѣ, спестени изключително отъ занаятието въ последнитѣ 10 години на живота му, Селимински заелъ на двама българи търговци въ Браила (Коста Поповичъ отъ Ямболъ и Никола Ценовъ отъ Сливенъ), които въ 1866—7 г. се обявяватъ въ несъстоятелность. Виждайки, че посмъртнитѣ му мечти, изложени въ завещанието му, не ще могатъ да бждатъ изпълнени, той въ отчаянието си изпада въ силно нервно разстройство, отъ което като се посъвзепъ следъ нѣколко месеца бива поразенъ повторно и вече душевноболенъ билъ настаненъ въ монастира Далхауца, при г. Исмаилъ, гдето изоставенъ въ бедствие презъ лѣтото 1867 г. (неизвестно кой день) се поминалъ и билъ погребанъ въ забвение . . . Въ забвение, отъ страна на благодетелствувани отъ него безсѣвѣстни длъжници, изпълнители на завещание*), ученици, питомци, интеллигенция . . . Съ време, часть

*) Зла участь сполетява Селимински въ последнитѣ дни на дотогава щастливия му животъ. Той умира крайно нещастенъ — жертва на богатството